

218

1. Pię-knyś ty, wdzię-cznyś ty kra - ju

gó - rny mój! Ku to-bie rwie się se - rce me

i tę-sknych my - śli rój. Wszak nie jest świat oj -

czy - zna mą choć wa - bi ży - cia maj.

Tam w gó - rze, gdzie się gwia - zdy

lśnią jest mój oj - czy - sty kraj.

2. Wznoszę wzrok, tęskny wzrok
do niebieskich sfer,
gdzie odkupionych wiele jest
przez Zbawcy świętą krew.
Tu częsty bój i skwarne dni
zburzyły życia wdziek.
/: Wdzięk świata wciąż wyciska mi
żałosny z piersi jęk. :/
3. Wkrótce już skończy się
doświadczenia czas.
Już wnet wejdziemy w górny dom,
gdy stąd Pan weźmie nas.
Nie chwycił jeszcze żaden słuch,
nie dostrzegł ludzki wzrok,
nie pojął śmiertelnika duch,
co swym zgotował Bóg.
Lecz nam objawił Święty Duch,
co swym zgotował Bóg!